

zení. Ona byla důkazem povinna a nebyla povinna žalovaná dokazovati zavinění žalobkyně. Zavinění žalované jako vyrovnávací dlužnice jest sice pokládati za dokázané, ale samo o sobě jest nerozhodno, protože podle jasného a určitého znění Šu 53 (4) vyr. ř. má zavinění dlužnikovo účinek tam uvedený jen tenkrát, když je to zavinění výhradné, neprovázené spoluzaviněním věřitele. Zákon byl si vědom možnosti vynechání toho kterého věřitele v seznamu, dlužníkem předloženém, a právě proto nařídil veřejnou vyhlášku a vyzvání věřitelů podle Šu 4 čís. 6 vyr. ř. Mýlí se tedy žalující banka, tvrdíc v dovolací odpovědi, že není povinností věřitele, by se staral o to, zda jeho dlužníci jsou ve vyrovnání. Pokud spokojí se vyrovnací kvotou podle Šu 53 (1) vyr. ř., nemá ovšem takové povinnosti, žádá-li však výhody podle Šu 53 (4) vyr. ř., jde takové opomenutí na jeho vrub (v tom smyslu také kom. Bartsch-Pollak II. str. 288). Žalobkyně nemůže tedy z tohoto důvodu žádati zaplacení plné své pohledávky. Nelze však přisvědčiti ani názoru odvolacího soudu, který přiznal žalobkyni plnou pohledávku z důvodu Šu 57 (2) vyr. ř. ve znění článku III. zák. ze dne 26. dubna 1923, čís. 99 sb. z. a n., pokládaje za to, že článek ten vztahuje se také na vyrovnání, před jeho účinností právoplatně potvrzená. Plenárním usnesením nejvyššího soudu ze dne 21. října 1924 č. pres. 641/24 byl vysloven opak větou: »Ustanovení čl. III. zák. ze dne 26. dubna 1923, čís. 99 sb. z. a n. nedotýká se vyrovnání, jež před jeho účinností bylo již právoplatně potvrzeno.« Možno tedy odkázati jen na odůvodnění tohoto plenárního usnesení. Ježto v tomto případě potvrzení vyrovnání nabylo právní moci nejpozději dne 16. května 1923, onen zákon nabyl účinnosti až 19. května 1923, neobživila pohledávka žalující banky v plné výši, třebaže za sporu v první stolici dospěly k placení dvě lhůty a nebyly zapraveny. Žalující banka má tedy nárok toliko na vyrovnávací kvotu ve smyslu Šu 53 (1) vyr. ř.

Čís. 4664.

Revise společenstev výrobních a hospodářských (zákon ze dne 10. června 1903, čís. 133 ř. zák.).

Revisi pobočného závodu společenstva provedenou revisorem svazu, jemuž podléhá hlavní závod, u příležitosti revise tohoto hlavního závodu, jest pokládati za zákonnou ve smyslu Šu 1 a 2, odstavec první zák. s účinkem, že další revise revisorem ustanoveným soudem dle Šu 2, odstavec druhý, cit. zák. netřeba, ani když pobočný závod má své sídlo v obvodu jiného sborového soudu první stolice a svaz, jenž revisora vyslal, není zapsán v seznamu svazů k revisím oprávněných při vrchním zemském soudě, nadřazeném sborovému soudu sídla pobočného závodu, jen když v území tom platí zákon ze dne 10. června 1903, čís. 133 ř. zák.

(Rozh. ze dne 10. února 1925, R II 32/25.)

Přerovská filiálka Pražského tiskařského společenstva s r. o. byla podrobena revisi Ústřední jednotou hospodářských družstev v Praze.

Rejstříkový soud (krajský soud v Olomouci) nevzal revisi k vědomosti. **Důvody:** Pobočný závod byl svazem podroben revisi, ačkoliv svaz tento v seznamu k revisím oprávněných zapsán není. Již proto nemá revise významu. Kromě toho však byla revise tato ve filiálce přerovské jen informační, by svaz mohl podati rejstříkovému soudu v Praze dokonalou zprávu o revisi hlavního závodu. Zpráva podaná obchodnímu soudu v Praze o revisi filiálky v Přerově byla pouze doplňkem zprávy o revisi hlavního závodu v Praze. Následkem toho nemůže se revise tato vzít k úřední vědomosti, o čemž se společenstvo, svaz a obchodní soud v Praze uvědomují s tím podotknutím, že po pravomoci tohoto usnesení bude předsevzata revise státním revisorem. **Rekursní soud** nevyhověl rekursům Ústřední jednoty hospodářských družstev v Praze a Pražského tiskařského společenstva.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů.

Důvody:

Otázka, o niž jde, totiž, zda lze pokládati revisi pobočného závodu společenstva, provedenou revisorem svazu, jemuž podléhá hlavní závod, u příležitosti revise tohoto hlavního závodu, za zákonnou ve smyslu Šu 1 a 2, odstavec první zákona ze dne 10. června 1903, čís. 133 ř. zák. s účinkem, že další revise revisorem, ustanoveným soudem dle Šu 2 odstavec druhý zákona netřeba, ani když pobočný závod má své sídlo v obvodu jiného sborového soudu první stolice a svaz, který revisora vyslal, není zapsán v seznamu svazů k revisím oprávněných při vrchním zemském soudě, nadřazeném sborovému soudu sídla pobočného závodu, nebyla zákonem ze dne 10. června 1903, čís. 133 výslovně upravena a nepodává vysvětlení ani prováděcí nařízení ze dne 24. června 1903, čís. 134 ř. zák. Nutno se tedy řídit smyslem a účelem zákona o revisi společenstev a stanoviti normu, jež by byla intenci tohoto zákona nejbližší. Již z doslovu Šu 2 zákona vysvítá, že zákon revisi svazovou pokládá za pravidlo a že svazy přímo favorisuje (slova »...svaz musí býti uznán za oprávněn...«). Z toho nutno vyvoditi, že si zákon nepřeje, aby kontrolní činnost svazová, jež jest povahy veřejné a výronem státu příslušejícího práva dozoru, byla jakkoli zužována, naopak, že jí vyhrazuje pole co nejširší. Uváží-li se tudíž, že hlavní závod a pobočné závody téhož družstva účelově, organizačně i právně jest považovati za součást jednoho celku, byť i statutární činnost vyvínovaly samostatně, nutno míti za to, že zákon o revisi společenstev, užívaje prostě označení »společenstvo«, měl na zřeteli družstvo v jeho celku a že tudíž přikázal revisi jeho onomu svazu, k němuž náleží společenstvo dle sídla hlavního závodu, současně statutárního sídla družstva, v němž se sbíhá celá družstevní činnost. Nahodilá okolnost, že pobočný závod má své sídlo v obvodu jiného vrchního soudu, nemůže míti tak dalekosáhlý význam, aby tím byla porušena vnitřní kontinuita společenstva jako celku a to ani se zřetelem k výkonu revise, která dle své povahy ohledně téhož společenstva musí býti jednotnou. Nelze ulpěti na slovném znění Šu 2 druhé věty prvního odstavce a Šu 3 odstavec třetí druhá věta cit. zákona, kde se mluví o společenstvech v určitých zemích, neboť zákon

miní tím právě jen různá samostatná společenstva, za jaká nelze pokládati pobočku téhož družstva. Nutným důsledkem toho, co bylo uvedeno, jest, že přináleželi-li společenstvo ke svazu k revisi oprávněnému, zapsanému v seznamu vrchního zemského soudu, v jehož obvodě je sídlo jeho hlavního závodu, mají revise, vykonané tímto svazem v závodech pobočných, ať jest sídlo jejich kdekoliv, jen když v území tom platí zákon ze dne 10. června 1903, čís. 133 ř. zák. — plnou účinnost revise zákonné ve smyslu Šu 1 a 2 první odstavce citovaného zákona, byť i svaz nebyl současně zapsán v seznamu vrchního zemského soudu, v jehož obvodě je sídlo pobočného závodu.

Čís. 4665.

Odložení exekučního řízení na 60 dnů od zahájení vyrovnávacího řízení na jmění dlužníka staví běh jednorocní lhůty Šu 256, odstavec druhý ex. ř.

Nestačí, že v jednorocní lhůtě Šu 256, odstavec druhý ex. ř. bylo pokračováno v prodejovém řízení k návrhu jiného věřitele.

(Rozh. ze dne 10. února 1925, R II 36/25.)

Ve prospěch vymáhající věitelky byla vykonána exekuce zabavením svršků dlužnice dne 22. března 1923; v prodejovém řízení bylo pak řádně pokračováno až do stanovení dražebního roku ze dne 12. června 1923, dražba však nebyla provedena, jelikož bylo usnesením ze dne 8. června 1923 proti povinné straně zahájeno vyrovnávací řízení a prodeje v běhu se nacházející byly odloženy na 60 dnů. Návrhu, došlému na soud dne 4. září 1924, by bylo v exekuci pokračováno, s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl, r e k u r s n í s o u d zamítl návrh, maje za to, že zástavní právo zaniklo, ježto pokračování v exekuci nebylo navrženo před 22. květnem 1924 (jednorocní lhůta prodloužená o 60 dní, na něž bylo prodejové řízení ve vyrovnacím řízení odloženo).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Vymáhající věitelka nabyla exekučního zástavního práva k movitým věcem, seznamenáným v zájemních protokolech dnem 22. března 1923 (§§ 253 a 257 ex. ř.). Dle Šu 256 odstavec druhý ex. ř. zaniká takovéto exekuční právo zástavní uplynutím jednorocní doby, nebyl-li v tomto mezidobí učiněn návrh na prodej a nebylo-li v prodejovém řízení náležitě pokračováno. O tento případ tu jde, ježto vymáhající věitelce byl k jejímu návrhu povolen prodej zabavených svršků současně se zájmem a uschováním již usnesením ze dne 14. března 1923. Jednorocní lhůta ve smyslu Šu 256 odstavec druhý ex. ř. počala tedy běžeti od 22. března 1923, byla však, jak zjištěno rekursním soudem, usnesením ze dne 8. června 1923 povolujícím vyrovnávací řízení, na 60 dnů podle Šu 11 odstavec druhý vyr. ř. stavěna, takže skončila až dnem 21. května 1924. Chtěla-li tedy vymáhající věitelka zabrániti zániku